

Sammy the Shy Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2006 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2006 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Sammy, un pisoi sperios

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sammy, un pisoi sperios / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3036-0

I. Bandol, Justina

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

SAMMY, UN PISOI SPERIOS

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Pentru Daisy

Capitolul unu

– Ne vedem mai târziu, mami!

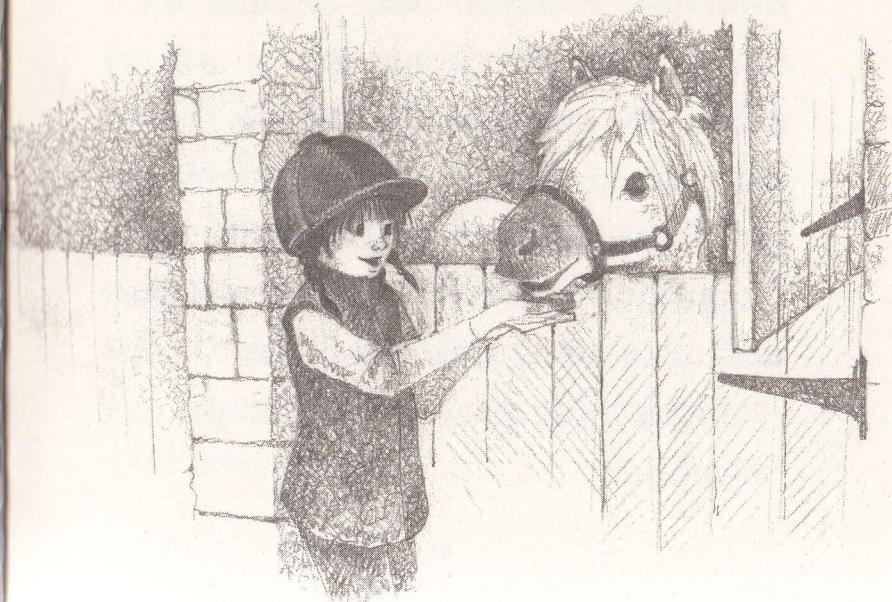
Emma făcu de câteva ori cu mâna în urma mașinii în care mama ei se îndepărta pe drumul accidentat ce pleca de la Clubul de călărie Ivy Bank. Se bucura că în curând avea s-o vadă pe Keira, prietena sa cea mai bună, dar pe majoritatea celorlalte fete călărețe avea să le întâlnească oricum din nou luni, la școală. Acum voia în primul rând să vadă poneii și pisicile care se aciuaseră la grajduri.

Pe pisici n-ajungea întotdeauna să le zărească – erau toate foarte sperioase, aproape sălbătice. Nici măcar nu știa exact câte sunt. De fapt, nimeni nu știa. Liz, proprietara școlii de călărie, avea impresia că ar fi cinci. Dar Emma era convinsă că erau șase și că eticheta „motanul cel roșcat și slăbănog“ se potrivea de fapt la doi motani roșcați și slăbănogi. O dată i se păruse că-l vede plimbându-se pe acoperișul depozitului de nutreț la doar câteva secunde după ce-l zărise întins la soare în apropierea padocului.

Liz avea un loc unde punea apă și mâncare pentru pisici, dar numai o dată pe zi. În cea mai mare parte, mâțele se hrăneau cu ce reușeau să vâneze. Hrana de la Liz și-o câștigau făcându-le de petrecanie șoarecilor și șobolanilor care dădeau târcoale prin grajduri, atrași de nutreț.

– Bună, Scânteioară! murmură Emma, bătând ușurel crupa poneiului cenușiu pe care-l călărea de obicei.

Căluțul pufni și-și scoase botul peste ușa scundă a boxei. Îi căută nerăbdător în palmă, sperând să găsească acolo un măr sau un morcov. Știa că Emma îi aduce întotdeauna câte-o gustare. Fetița râse încetișor și scoase din buzunar o bucată de morcov.

– Și am mentosane pentru mai târziu, dacă te porți frumos, șopti ea. Dar nu le spune celorlalți! Mă duc s-o anunț pe Liz c-am venit și pe urmă mă întorc să-ți pun șaua.

În timp ce mergea, Emma privi în jur, sperând să vadă și pisicile, dar niciuna nu părea să fie prin preajmă. Fetița se lăsă pe vine și se uită cu atenție printre tulpinile de lalele de pe micul răzor plantat în fața biroului proprietarei. Motanul cel roșcat (sau, oricum, unul din ei) trăia practic pe răzor și uneori o lăsa să-l mângâie. Într-adevăr, acolo era și acum, încovrigat într-o sferă vărgată. Deschise un ochi galben-verzui și o săgetă pe Emma cu privirea. Era limpede că nu vrea să fie mângâiat.

Fetița oftă și-și vârî capul pe ușa biroului.

– Bună, Liz! Mama m-a adus puțin mai devreme, ca să apuc să schimb o vorbă cu poneii. Am căutat-o și pe Tina, dar n-o găsesc.

Tina era pisica ei preferată de la grajduri – neagră, cu o blăniță mai pufoasă decât a celorlalte și o coadă groasă, zbârlită. Își petrecea o grămadă de vreme stând la soare și curățându-se, îndepărtându-și bucățelele de paie din blană.

Liz ridicase o privire zâmbitoare când o zărise pe Emma, dar acum zâmbetul îi pieri.

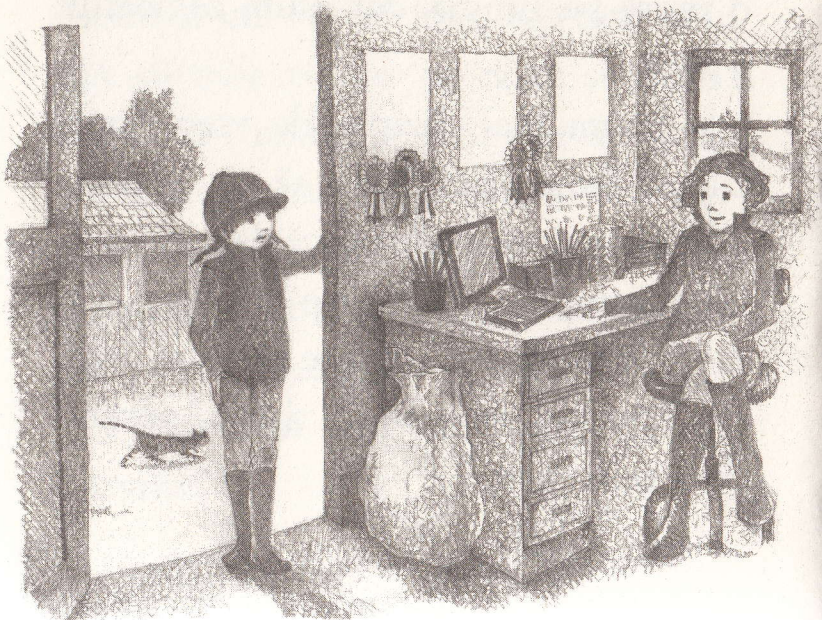
– N-am mai văzut-o de vreo două zile pe Tina. Chiar încep să-mi fac griji. Știu că nu e tocmai o pisică de casă și că bântuie peste tot, dar ea e de obicei cea mai sociabilă. Nu dispere precum Suzi sau Roșcatul, stă mai tot timpul pe unde deva prin curte.

Emma dădu din cap, încruntându-se.

– Nu cred că am venit vreodată încoace și n-am văzut-o.

– A fost foarte flămândă în ultima vreme, dar azi n-a apărut la masă, oftă Liz. Sunt sigură că aș fi observat-o.

Emma aruncă o privire afară, spre locul unde proprietara punea castronașele – lângă banca din curte, peste care fusese instalat un umbrar de lemn. Aici

mâncarea rămânea uscată, iar pisicile temătoare nu erau nevoite să intre într-un spațiu închis. Fetița surâse văzând-o pe Suzi, o pisicuță subțire, cu blană târcată, strecurându-se să verifice dacă mai rămăsese ceva în castroane. Dar apoi se întoarse spre Liz.

– Deci... Tina n-a mâncat nimic de două zile? întrebă ea neliniștită.

Proprietara scutură din cap.

– De la mine, nu cred. E pricepută la vânat șoareci, așa că poate o fi prins mai mulți ca de obicei. Mă mir totuși că n-am mai văzut-o.

Emma își mușcă îngrijorată buza de jos.

– Măcar sunteți departe de șosea, spuse ea încet.

Mustață, motanul mătușii ei Grace, fusese lovit de o mașină cu doi ani în

urmă și-și rupsese rău piciorul. Acum se mai vindecase, dar mătușii Grace nu-i plăcea deloc să-l vadă umblând prin grădina din fața casei. Dacă-l zărea pe gard, încerca de fiecare dată să-l ademenească înăuntru.

Liz îi zâmbi Emmei.

– Exact. Probabil ne facem griji degeaba.

Asta n-o liniști însă pe fetiță. Unde ar fi putut dispărea Tina?

– Oricum, zise Liz scurt. Trebuie să începem. Cred c-au ajuns și celelalte fete. Se ridică și-i puse Emmei un braț pe după umeri. Nu te speria! Știi cum sunt pisicile – mai ales cele neobișnuite cu oamenii. Noi ne frământăm atâta și pe urmă ne trezim că ele se întorc bine mersi, fără nicio grijă.

Emma râse încetisor. Și totuși, ar fi vrut ca Tina să se întoarcă bine mersi *chiar atunci*.

Poate pentru că se tot gândea la Tina sau poate pentru că avea pur și simplu o zi proastă, Emma nu se simți deloc bine toată dimineața. Îi luă o veșnicie să-l înșeeze pe Scânteioară. Poneiul nu

stătea locului – se mișca, tresărea și îi tot căuta cu botul prin jachetă.

Iar în timp ce ea îl conducea spre arena în aer liber, fu cât pe ce s-o calce pe picior.

– Ești bine? o întrebă Keira când Emma reuși în cele din urmă să ajungă la poartă. Arăți cam stresată.

– Scânteioară e... cum îl știi, oftă Emma. Când vrea, se poartă minunat, dar...

Keira zâmbi cu înțeleș și dădu din cap.

– Știu. O fi emoționat.

– El e tot timpul emoționat!

– Gata, fetelor? Liz veni să vadă dacă strânseseră îndeajuns chingile. Să știți că am pus gardurile puțin mai sus decât săptămâna trecută, dar n-ar trebui să vă fie greu să le săriți. Nu lăsați însă călușii să se repeadă la ele!

Emma dădu din cap cam tulburată. Ținea mult la Scânteioară, numai că el avea în mod cert mai multă personalitate decât poneii mai blânzi, precum

Iasmina, pe care călărea Keira. Fetița simțea, cine știe de ce, că în ziua aceea n-avea să-i fie ușor să-și țină călușul într-o stare de spirit calmă și concentrată. Din fericire, ei erau primii, așa că Scânteioară n-avea să se plictisească. Când porniră, Emma se simți cuprinsă de bucuria de a călări un ponei iute și pasionat, așa că, după a doua săritură, avea deja pe față un zâmbet larg și fericit.

Apoi, fără să-și dea seama cum, totul se duse de râpă. Poate, Scânteioară decisese că nu-i plăceau șipcile multicolore din care făcuse Liz cel de-al treilea gard, pentru că îl ocoli prin stânga în loc să-l sară. Emma se strădui cât putu să-l încurajeze, dar călușul era hotărât – coti pe după gard, și în aceeași clipă fetița simți cum alunecă din șa. Urmă un moment groaznic, parcă